

[Esther Malling Pedersen.]

Børn faar det ondt, og ogsaa Lidelsen ved Tanken om, at de erhvervsmæssigt, netop fordi de er Mødre, netop i Kraft af de specielle Pligter, som paahviler dem, kun er i Stand til at gøre en saa lille Indsats, rent erhvervsmæssigt og økonomisk, for at skabe bedre Kaar for deres Børn. Derfor trænger disse to Typer i vort Samfund, om man kan sige saaledes, til alt det Hensyn, man kan vise dem, og det er mit Haab, at denne Lov vil kunne hjælpe paa den rigtige Maade. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme.

Lisbet Hindsgaul: Jeg har altid været af den Opfattelse, at Mødrehjælpsinstitutionerne var et overmaade lykkeligt Led i Lovgivningsarbejdet. I disse Bestemmelser samles efter min Mening den ordnede og selvfølgelige Hjælp, som et moderne Samfund naturligt maa yde den, der i en kritisk Situation staar venneløs og forladt. Lige saa selvfølgelig er det, at Samfundet baade etisk og moralsk maa føle det som sin særlige Opgave at skabe den størst mulige Tryghed saavel for Barnet, der ventes født, som for Moderen, der staar uden de legale og naturlige Hjælpemidler.

Jeg husker meget nøje, da vi for en halv Snes Aar siden i dette høje Ting arbejdede med Svangerskabsloven, at Ordførerne ud fra deres personlige Opfattelse af Lovens Tendens og Hensigt hver især arbejdede for sit Forslag — dette Tings højtærede Formand var Ministeren, der gennemførte Loven. Aarene har ikke i Princippet ændret min Anskuelse paa dette Omraade, men jeg følte dengang, som jeg ogsaa føler det i Dag, at Loven om Mødrehjælpsinstitutioner, der fulgte i Svangerskabslovens Kølvand, var en lodig og menneskeligt berettiget Hjælpeaktion, idet jeg dengang erkendte og stadig maa erkende, at de kriminelle Aborters stigende Tal er en Samfundsulykke, der maa vække den allerstørste Bekymring.

Spørgsmaalet bliver da, om man kan lægge Skylden for hele denne ulykkelige Udvikling over paa de abnorme og amorske Tilstande, som Besættelses- og Efterkrigsperioden har medført, eller om man tør haabe, at en kommende normal Tid igen vil give den stigende Kurve en nedadgaende Karakter — jeg haaber det sidste. Men hvilket Resultat, der af de særlig sagskyndige nu end udledes heraf, er der hverken i mit Parti eller for mig som Ordfører den mindste Tvivl om, at Mødrehjælpsinstitutionerne med den overmaade dyg-

tige Ledelse, vi inden for dette Arbejde kan henvise til, i videst muligt Omfang maa støttes, saa at der kan ydes en lige saa omfattende Hjælp som Kravet fra Klienter og raadsøgende Kvinder forudsætter. For een Ting maa jo ikke glemmes — selv om jeg er ganske klar over, at ingen er berettiget til at dømme eller rubricere — og det er, at de Kvinder, der naturligt gaar Vejen til Mødrehjælpen og følger dens Raad, er Kvinder, der har givet Bevis for Ansvarsbevidsthed og Menneskeværd, og derfor ogsaa har Krav paa Anerkendelse og Hjælp frem for dem — jeg underkender stadig ikke de varierende og ulykkelige Forhold —, der gaar til Kvaksalverne, i hvilke Tilfælde ikke alene Kvindens Liv er i Fare, men hvor ogsaa det ufødte Barns Liv lades ganske ude af Betragtning.

For en nøgtern Vurdering er Mødrehjælpsinstitutionerne af afgørende samfundsopbyggende Betydning, og de maa derfor kunne arbejde saaledes, at de flest mulige Kvinder i den givne Situation faar Mod og Lyst til at leve videre, først og fremmest i Kærlighed til Barnet, men ogsaa i Ansvar for dets Fremtid.

Denne Opfattelse af Mødrehjælpsinstitutionernes Betydning er jo ikke ny; det var Tankerne og Grundlaget, da Arbejdet i sin Tid blev taget op af private samfundsinteresserede Mennesker. Men da vi her paa Rigsdagen for Alvor tog Sagen op, viste det sig — gennem Lovene af 1939, 1942 og det nu foreliggende Lovforslag —, at der, og her maa jeg, naar jeg tænker paa det uselviske private Hjælpearbejde, sige *desværre* mere end nogen Sinde er Brug for Statens store Forstaaelse af Betydningen af økonomisk Hjælp til de nødstedte Kvinder og deres ventede ufødte Børn. Det private Initiativ har gennem Tiderne været meget værdifuldt, og det var — saaledes som Venstres ærede Ordfører (Esther Malling Pedersen) lige har anført — som oftest disse private Kræfter, der resolut paaviste, hvor Arbejde og Hjælp var nødvendig. Det kan maaske derfor virke nedslaaende paa en og anden af disse private ydende og interesserede Mennesker, at Staten nu maa træde til paa endnu mere effektiv Maade end nogen Sinde tidligere; men som vi lige har hørt det, har Forholdene gennem Aarene udviklet sig derhen, at dette Skridt ogsaa efter min Mening er nødvendigt. Med de stigende Priser og den yderst vanskelige Adgang for private til at faa de nødvendige Forbrugsvarer *in mente* er jeg baade paa mit Partis Vegne og personlig tilfreds med, at Staten nu overtager hele